

הצבאית האתלונות

ושק וטקטיקה

לעניין הפעלת הבאזוקות

„סבורני, שזה הלילה, דבקה נפשי בבאזוקה“.

„ואומר אני לך, תום, ברצינות: הריני מופתע שכל כך מעט נכתב עד כה על השימוש הטקטי בבאזוקה“.

„אין הרבה לכתוב עליה, לא כן? נראה לי שאורח הפעלתה ברור למדי“.

„ברור? מסופקני אם אפילו אתה ואנני הננו בדעה אחת בענין זה“.

„משום מה? שלוש הבאזוקות שייכות למטה הפלוגה ואין טוב להשאירן שם עד התפתח

התקפת טנקים אויבים — ואז טלטלן חיש מהר לנקודת הסכנה. כלום תנהג אחרת?“

„לטלטלן חיש מהר לנקודת הסכנה? הרי אתה מתלוצץ“.

„יכולת תנועתו של באזוקאי אינה נופלת מזו של כל אדם אחר!“

„נכון, אך מהירות הטנק גדולה הרבה יותר!“

„אמנם כן, אך יכול אתה לשמוע בהתקרב הטנקים וגם תוכל לשלוח את הבאזוקאים

קדימה, לא כן?“

„באם נניח שאין הטנקים אורבים, בפשטות, ומחכים עד שתתקדם אתה עד

לנקודה הנוחה להם או יש לשער כי תוכל לשמעם בבואם. אך שער בנפשך כי אמנם

תשמע אותם מתנועעים אי שם לפניך: הרי

בחוברת יוני 1946 של „ירחון קורפוס צבא-הצי“ פרסם קפ' קרל ו. הופמן מעין „מסה על השימוש בבאזוקה“ בצורת שיחה גלוית-לב בין שני קצינים, שיש בה גם מן המבדה, אשר קליפתה ליצנות, ותוכנה בקשת תכלית, והנה תרגום רשימתו:

יום אחד, כשישבתי במועדון הקצינים במחנה „קטלין“ קלטה אזני את שיחתם של שני קפיטנים שעסקו ברכילות צבאית ושתו בירה. אף כי לא ידעתי איש מהם נתברר לי עד מהרה ששניהם היו קודם לכן מפקדי פלוגות רובאיות וכי לשניהם נסיון קרב. וזו היא תמצית שיחתם:

„הזכורה לך השעה בה קיבלנו לראשונה את הבאזוקות שלנו? אכן, נרגש הייתי!“

„ולא אתה בלבד — הפלנו פור כדי לקבוע מי מקציני הפלוגה יוכה לירות בה לראשונה.“

„ולא זכית, כנראה“.

„לא, המזל שיחק לקצינה-ביצוע הפלוגתי, והוא גם היטיב לקלוע בה ואחריו רצינו כולנו לנסותה. אך דא עקא, שלא הייתה בידנו די תחמושת כדי להתאמן כהלכה“.

„נכון, אך איש אחד מפלוגתי הגיע לכך שיכול היה לפגוע בדלי מרחק 200 יארד — והיה שגר הדבר בצדו, בקרב על סייפאן“.

„אכן, שמעתי כי באמת היה לכם יום ציד

ההלכה על טנקים יפניים“.

גם אז לא תוכל עדיין לנחש, בגבולות של 1000 יארד, היכן יתקופו הטנקים. הרי גם קולות הקרב השונים עלולים להטעותך ביותר?"

"ניחא, אל תחשוב שאני מוותר — אבל, בפשטות, גוברת בי הסקרנות — מה תורתך שלך?"

"טוען אני שזהו כלי-נשק של קרהחזית ממש, ונועד לעצור טנקים לפני רובאיך הקדומים".
"המשך".

"דומני, שהמושג שלך בדבר החשתם לנקודת הסכנה, מתקבלת יותר על הדעת כמשימה יעודה לפלוגת הנשק הכבד הרג"מנטית — אלה באמת יכולים לנוע!"

"נראה לי שאתה רואה את הבאזוקאים כאנשים שאינם חושש כלל למנותם במהרה ברשימת האבידות".

"האין חשש זה קיים לגבי כולנו?".
"דומני שכן, סוף סוף הבאזוקה היא כלי נשק רבי-עוצמה! אין לי כל חשק לאבדה".

גם לא לי, אך אל-נא נתעלם מן היתרונות הפסיכולוגיים של קידום הבאזוקה במרחק מספיק, באופן ש"מחלקות-הסער" (1) ירגישו מידת בטחון מסוימת מפני טנקים".

"אל נא בחפזון כזה אל תנסה להכותני בסגוריים בפסיכולוגיה שלך. אף טנק אחד לא הוצא עדיין מכלל שימוש בכוח הפסיכולוגיה".

"ניחא, תן ואמשיך — מאמין אני שמפקד הפלוגה חייב לבדוק את גזרת פעולתו, להתליץ איו מפלוגות-הסער פועלת בשטח המתאים ביותר לפעולות טנקים אויבים ולצרף את הבאזוקות לאותה מחלקה".

"שטח מתאים" מה פירושו?"
"יתכן שמרשם קטן ידגים את כוונתי. הסתכל בו ואמור, מה רואה אתה?"

"צדקת".

"ואם יתברר שהנחתך היתה מוטעית ושמחלקה ב' היא שהותקפה ע"י טנקים? היכן נגיע אז?"

"ממש לאותו מצב בו היינו נמצאים אילו נשארנו מאחורינו בעמדת הפיקוד של הפלוגה. לא נטצרך יותר זמן כדי להעבירן לאורך החזית ממחלקה א' לב', מאשר להעבירן שמה ממטה הפלוגה. בשני המקרים גם יחד יהיה ביצוע הדבר קשה יותר בשל אש אויבת".

"אמנם רואה אני צדקת דבריך לגבי מרשם מסוים זה, אך אחרי הכל, הרי רק לעתים

בעצם אומר, שמחלקה א' פועלת בשטח המתאים יותר לפעולת פלוגה זאת הממונעת בשלמות, על כלי רכב בעלי כושר מעבר גבוה (הצאי וחלים בצבא ארה"ב). טנקים אויבים מאשר במחלקה ב', ועוד זאת, נראה שהזיתים פרושה על הדרך לשני עבריה, והלא כביש המוביל ישר אל תוך חזיתך מרבה תמיד את הסכנה הנשקפת לך".

"בדיוק! מעתה מזדהות השקפותינו: מרשם זה אומר גם לי אותו דבר עצמו".
"אם כך הרי דומה שתבכר לספח את שלושת הבאזוקות למחלקה א'".

(1) בלשון הצבא האמריקאי, המחלקות הקדומניות העתידות להתנגש ראשונה באויב.

„במקרה כזה הייתי נותן למחלקה ב' בא"ז
 זוקה אחת ואת השתים הייתי משאיר ברשות
 מחלקה א'".
 „הבה נשנה במקצת את מרשמך, נמחק
 ממנו את הכביש וחלק העצמים המהווים
 מכשולים לטנקים".

רחוקות נתקלים אנו באיזורי פעולה המתחלק
 באופן בולט כליכך לשטח מתאים ובלתי
 מתאים לפעולת טנקים — כמו שראינו
 בדוגמה זו. ומה אם גיורת מחלקה ב' לא
 תימצא קשה כל כך לתנועת טנקים
 אויבים?".

התצפית שלה. דבר זה יבטיח את
 מציאותו באיזור קדומני למדי, ככל האפשר,
 ויקל את הפיקוח עליהן; ודומני שאין לך
 פתרון טוב מזה".
 „אך ודאי שלא הייתי משים שלושה
 באזוקאים בסמוך לעמדת התצפית".
 „ודאי שלא תהיה קושר אותם אל
 סינרך ממש; הם ישארו במרחק מה משם,
 בפיקודו של סמל".
 „אתה כתר נא לי זעיר. יודע אתה כמוני
 שאין לנו לפי התקן מפקד כיתה לבאזוקות".
 „אמת לאמתה — אך עוד לנו סרג'נט
 התותחנים. מעט מאד נותר לו לעשות לאחר
 שההתקפה נפתחה, ובפירוש אפשר להקצותו
 לפיקוד על כיתה הבאזוקות".
 „רעיון נאה באמת, התותחן הזה יהיה
 מצוין לאותו תפקיד ואפשר לעשותו אחראי
 גם לאימון הבאזוקאים וגם לפיקוח עליהם
 בקרב. אכן צדקת. ענין הבאזוקות הלזה אינו
 פשוט כל כך. ועל אף הכל, הנשטה עוד כוס
 בירה?".
 „ברצון".

„מעטה מסוכנים הם במידה שווה".
 „נכון".
 „מה תעשה עכשו? התשאירם במטה
 הפלוגה ותחישם אחר כך לגזרת הסכנה?".
 „גמרת אומר לא לוותר מבחינה זו, לא
 כן? לא, גם במצב זה עוד רצוני לראותן
 הרחק קדימה, אי שם בין מחלקות הסער".
 „הנה אומר, שתיינה נעות באורח סתמי
 בין שתי מחלקות הסער? איך תנהלן? הרי
 לפי התקן אין ציוד קשר לבאזוקות".
 „אינני מוכן להודות בכך, אך דומני
 שגלית פגם בהלך מחשבתך. אף על פי כן
 אינני מקבל את טענתך בענין מטה הפלוגה".
 „אפשר שנתקרב לפתרון הנכון אם נותר
 קמעה שנינו. מצד אחד כמעט שכנעת אותי
 שמטה הפלוגה אינו המקום הראוי לבאזוקות;
 קודם, אך גם תכניתך שלך איננה מצטיינת
 בשלימותה. ומה תאמר איפוא להנחה זאת:
 כי בשטח פתוח שבו נשקפת לשתי
 מחלקות הסער סכנה שווה, בדין, שהבאזוקות
 תישארנה בסמוך למטה. הפ. בנקודת

מה בין "תחרויות קליעה" לאימון קליעה מציאותי

ולא מכשירים למדידת סטיית הכדור מחמת מהירות הרוח או להתקנת הכוונות. אש הנורית-לאיזור¹ ועצמת-אש הן שיתנו לנו את מבוקשנו. בזאת, ובזאת בלבד, תתאפשר התקדמותנו.

מצאנו בקרבות, כי כל היילות-טירונים הבאים לראשונה תחת אש, "יקפאו" תמיד תחתם. הם ייעצרו, יבקשו מחסה ולאחר זאת ינסו למצוא את האיב. והנה לא ניתן להם לראות כל מטרות ברורות ומסוימות. על כן לא ירו. אבידותיהם נתרבו והלכו, כי התגאים שבהם אומנו לפתוח באש, לא נתקיימו, בפשטות. בשדה-הקרב ילמדו לדעת ש"אש-הנתכת-לאיזור" ועצמת-אש הן שתאפשרנה להם להתקדם ותחסוכנה חיי אדם. מדוע לא נכיר בעובדות אלה ולא נתאים את אימונינו אליהן?

אביא במיוחד דוגמה אחת. כיתה רובאית שבאה בפעם הראשונה תחת אש מצאה לה מחסה מאחרי תל קטן. צלף גרמני אחד עיכב שם כעשרים איש. איש לא ירה. מפקד ה-
4. LAUL' אכאש זא טלכשא זא אשזא אשזא

הצלף. ועוד לא נפתחה אש. הסרג'נט ציפה שהצלף ישוב ויפתח אש כדי שהוא יאתר את המטרה, יאמור את הטוח ויתן פקודת-אש. ולא היה זה מקרה מבודד. אכן, בדין הוא שתהא לנו אש מדוייקת. דבר זה שריר וקיים. אך אש-לאיזור ועצמת-אש חשובות יותר. ומהי בעצם אש דייקנית? לפני כמה שנים נערך נסיון בפורט-בנינג. מטרות הוצבו במרחק 525 יארד. הודיעו כי הטוח הוא 500 יארד. לראשונה ירתה קבוצת רובאים מומחים שכל אחד מאנשיה ירה ל-מטרה 10 כדורים. שניה ירתה קבוצה רובאית שאנשיה לא קיבלו הכשרה מיוחדת וגם כל אחד מהם ירה 10 כדורים. תוצאת הנסיון ברורה — עקב פיזור יריותיה זכתה הכיתה של הבלתי מומחים ביותר פגיעות במטרה. והמסקנה ברורה אף היא: מה שדרוש לנו זהו אש-לאיזור, כי ודאי שלא

המקבל החייל-הרגלי האמריקאי הדרכה טובה לשימוש ברובה? האם מלמדים אנו אותו איך להרוג את איבנו ולשמור על נפשו בשדה-הקרב, או האם מנסים אנו רק לטפח פנטסיה הישגים רבי-רושם? מה פירושו של "אות-הקלעה-המומחה"? הידע החיילי לכונן את רובהו במצב כיוון ממושך ומדוקדק, הידע לירות מרובהו כשהטוח אינו ידוע והמטרה בת חלוף, וקשה ומטושטשת מלהבחין בה? החייל שנסיון קרב לו יודע שאימון קלעות כנה לתור, ואימון קרב לתור.

בהפוגה שבין שתי מלחמות עולם בזבזנו הרבה זמן, ממון ומאמץ לטפח "מומחים" במטות מוכר היטב, בירותם אל מטרות קבורות במקומן, שהן ברורות וקלות-הבחנה. שנה אחרי שנה לא זכו יחידות רבות לקבל אימון-שדה ראוי לשמו, מפני שהיו עסוקות בטפוח "מומחים" בתחרויות קליעה ארציות. הראה מישהו מעולם מסיבות קרב דומות לאלה, בהן נערכות התחרויות הארציות? כל חייל אמון-קרבות אך ילגלג למחשבה מעין זו; מסיבות קרב מעין אלו לא נתקיימו זה שנים. אכן הפקודה — "אל תירה עד ראותך את לוכן עיניהם" — אולי היתה במקומה בקרב "בוגטק היל" (ליד בוסטון) ב-1785, שם טבחו האמריקאים באנגלים הר מתקדמים, בבהרם להם את מטרותיהם תוך חירות גמורה). אבל אנו חיים בשנת 1946. מה היא משימתנו? האם לאמן את החייל לזכות בתחרות-יריה או לזכות בתחרות-הקרב? עתה, לאחר נצחוננו במלחמה, הבה נתרכז בקלעות של שדה-הקרב. המנצח בתחרויות הארציות ב"מחנה פארי" מן הדין שלא יענין את הצבא יותר מן הנצחונות בתחרויות הבינ-לאומיות בכדורגל.

מה עלינו לעשות כדי לנצח בשדה-הקרב? צריכים אנו בראש וראשונה עצמת אש, אין אנו יודעים את הטוח. לא תמיד יכולים אנו לראות את המטרה, אין לנו מעיל יריה מרופד כתף ולא משענות יריה של שקי חול,

1) לא למטרה מסוימת, ועל כן — תוך לעשות את האיזור כולו לאיזור פגיעה.

לשכר ההצטיינות בקליעה, ואת אותות הק"לעים המומחים יש לגנוז במחסן אחד עם המדליות שהוענקו בעד חריצות הקליעה בימי בליסטר-היד והחצים.

אינני מתנגד לתחרויות יריה ברובה יותר משאני מתנגד לזריקת פרסת-סוס למטרה. יעסוק בכך מי שנוטה לכך. אך נהיה נא יש רים עם עצמנו בענין זה. ההתרכזות ביריה בטוחים ידועים גוררת הרגלים שליליים מ"בחינת הנדל"ש בשדה הקרב. בכל תחרות-הרובאות שלנו מפותחת ביותר הטכניקה של יריה במטוח שהמרחקים בו ידועים.

דווקא אורח הקליעה חסר-הערך בשדה הקרב הוא המודגש שם. התוצאה ההכרחית — ליקויים ביעילות הקרב. הגני מציע שה צבא יחדל מכל השתתפות בתחרויות-הקליעה הארציות. מוטב שנקדיש את התחמושת וה זמן שיחשך ע"י כך לאימון החייל בקלעות קרב.

נוכל בתנאי קרב לאמוד את הטוחים בסחות טעות מזו ש"הוכנה" (525 תחת 500) במקרה המסופר.

ואם צריכים אנו אש-לאיור ואש-כמותית, — האם נוציא את קצבות התחמושת או הזמן שבביל אימונים במרחקים ידועים-מראש ול צורך רישום הישגים? ודאי שעלינו להדריך את הטירון לירות במטוח שמרחקו ידועים, אך לאחר שעשינו זאת למה נחזור על כך מדי שנה בשנה? המטוח שמרחקו ידועים מטוח טירונים הנגו, ורק לתכלית זו יש להשתמש בו. אך מעשה איולת הוא לשוב ולשנות בסוגיית הדרכת טירונים, בלי להתקדם לעולם לקראת אימון-שדה-הקרב.

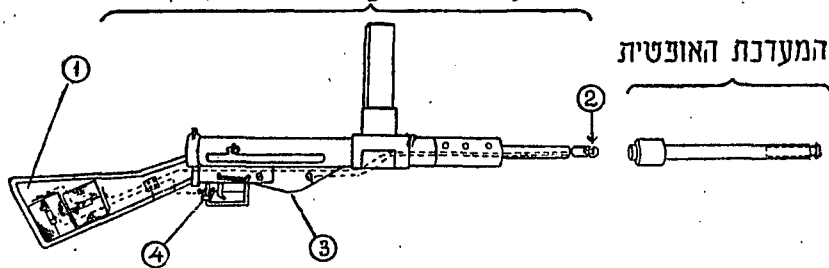
האימון צריך להתקדם שלבים שלבים. מאחר שירה פעם את יריותיו במטוח טירונים (שהמרחקים בו ידועים) צריך לקדם את הי חייל לקראת יריות-קרב. אין להשיבו מדי שנה בשנה למטוח הטירונים. יש לשים קץ

מתקן-אור לאימון ב"סטן"

להתאימו ולקבעו על תת-מקלע סטן, וכך להגדיל במידה רבה את ההתענינות באימון ולציין כל ליקוי בכיוון ובהחזקה.

מקרו עשוי להיות לעזר שימושי באימון בכלי-נשק, ובמיוחד באלה מהם המיועדים לפעולה מטוח קרוב. משיתקן המקרן אפשר

מערכת המעגל-החשמלי

מערכת המעגל-החשמלי: מקוטב אחד של הסוללות (1) עד לאגס (2) הנמצא, כשהוא מבורג למסגרתו, בלוע הכלי ומשם לחיבור עם מסגרת הכלי (3); המשך המעגל דרך מסגרת הכלי עד ההדק (4) אשר מאחוריו נמצא תר-חיבור מבווד, וממנו לקוטב השני של הסוללה. גם הוא כקוטב הראשון, בקת השלד. המעגל החשמלי נסגר תוך לחיצת ההדק עד כדי נגיעתו בתר-החיבור הנ"ל.

צינור קרטון, או מתכת, מתעטף על הקנה בקצהו האחורי. עטי פות ניר דביק לשם התאמה במהודק למק"רן-הכלי. בקצהו הקדמי צינור פנימי קטן ובו העדשה. הצינור הפנימי משמש לכיוון מוקד העדשה.

לאחר נסיון־מה הוכיחו הסיפורים המתוארים במרשם תוצאות משביעות רצון למדי והמקרה הטיל את תמונת חוט החשמל־הלוהט של מנורת מכונית בת 6 וולט 4 ואט. עד למרחק 15 יארד. דמות זו נראית על המסך בצורת פס אור.

המקרה נבנה מחלקים שונים שאפשר לקבועם בכל מקום או לאספם מגרוטאות. חלק המקרה היחיד שמסתמא יקשה להשיגו הוא העדשה, אך בדרך כלל ניתן למצוא עדשה שקוטרה בין חצי אינץש לאינץש.

מן הראוי לבחון את העדשה לפני התקנתה במקרה, ע"י שמטילים דרכה קרן אור מפנס־כיס (ולא דרך זכוכית הפנס), כשהעדשה מוחזקת במרחק מה ממנו. אם תראה דמות חוטי־החשמל של המנורה על מסך או על הקיר, הרי שהעדשה ראויה לשימוש.

פילוסופיה חדשה בסדר הצבאי

סידור זה, המיועד לתת־מקלע טסן סימן 2 בלבד, נראה בתרשים, ודי בו כדי להסביר את מבנהו. כשהוא לעצמו מושלם הוא ואינו צריך כל חיבור חיצוני ואינו מכביד על תנועות התירגול. אפשר לצרף את המחסנית, ולהניח את הניצרה במצב „בטוח“ או במצב של „פעולה“ ושוב אין הכוונות אטומות. לחיצת ההדק אינה משחררת את הסדן אלא מדליקה את אגס התאורה. אם דרושה קרן־אור חזקה יותר יש לסלק את הסוללות היבשות וככל באורך ניכר יועבר ממחבר חרטינה לסוללות מכונית של 6 וולט. את המנורה אפשר להחליף בבת 8 ואט ואפילו בגדולה יותר. את דיוק ההטלה יש לבחון ע"י שימוש בכוונות ואחר־כך יש ללחוץ על ההדק לשם חיבור האור ולראות אם בהם האור מוטל על הנקודה שאליה מכוונים.

קלות־ראש, אחיזת עינים ודילוג מענין לענין, מציינים כה תכופות את כל הויכוחים על יחסי טוראים וקצינים, שעיקר עיקרה של הבעיה נקבר לעתים מתחת לערימת האשמות והאשמות־שכנגד, כקלות וכחמורות באמת, ועדת דוליטל לא זו בלבד שהציחה בדו"ח הכולל שלה לעסוק למעשה בכל תחומי הענין שדנה בו, אלא גם השכיחה ליתן דעתה תמיד על עיקר הבעיה המעשית: איך להעמיד גוף מפקדים מוכשר ואחראי, העשוי לקיים בעינו אותו יחס של אמון ודרך־ארץ, שרוחשים לו אמריקאים שאמונתם החברתית היא הניגוד הגמור למה שאנו קוראים: „משמעת צבאית מסורתית“. הועדה הבחינה בסיבות התופעה של מציאות אנשים בלתי מוכשרים ובלתי אחראים בעמדות אחראיות במהלך המלחמה. הצורך בהרחבה מהירה של קורפוס הקצינים, האיימון הבלתי מספיק בהתמצאות ו„מצנת אנשים מלומדה“ של הקצינים — הם שגלמו לכך, לדעת הועדה.

בקטע אחד קובעת הועדה:

צבא ימות־השלום לא הכין קצינים למלאכת־המלחמה. במידה מספקת להשתלט על

חיילים אורחים, הוא לא העמיד תקנון גמיש די צרכו ליחסי קצין ומגוייס, לשמש צבא, שהמוני אנשיו בכל הדרגות היו אורחים. הודאה זו, לפחות, יכול צבא של אחר־המלחמה ליתן דעתו עליה בפתחן את תכניתו לקראת כל שעת־חירום העתידה לבוא. אי־ההתאמות באימון קורפוס קציני־הקבע לנהוג מספר רב של אנשים התבלטו מש־הגיעה שעת החירום. מעטים מבין המוצלחים שבמפקדי הדיביזיות ומפקדי הדרגים הגבוהים יותר פיקדו ב־1940 על יותר מרגימנט בעצמת־המלחמה שלו.

חריפות שכלם עמדה להם להתגבר על הקשיים שבהעדד נסיון פיקוד, כמו שרובם של הקצינים האורחים נעשו מפקדי־קרב וטכנאים צבאיים מוכשרים. אולם הצבא בכ"ל לא תיקן מעולם פגם זה שלא התכוונן לכך שבפרוץ המלחמה היה רוב הצבא ב„כל הדרגות“ מורכב מאנשים שלא הכינו ולא החשיבו כראוי את המשמעת הצבאית או שלא היה להם כל ענין בקריירה צבאית. כשלו הן הצבא בימי השלום לחקור ולהבין את הלך מחשבותיהם והתמורות החלות בו עם השתנות התנאים החברתיים הוא שגרם

במידה רבה לכמה וכמה מתלאות הצבא שעה שעסק עם אנשיו — בעצם ימי הקרבות ואחריהם.

היה ויהיה — כאשר ציינה ועדת דוליטל — „צורך בפילוסופיה חדשה בסדר הצבאי ב־ מדיניות חדשה של טיפול באנשים...” מדינת יוון כזו יוכלו לפתח רק אנשי צבא, אשר

א' צוון גופני

ב מסלול הקרב

להם רקע בהיסטוריה החברתית והצבאית של ארה"ב, תוך שימוש במדעים העוסקים בכניי־אדם. „לטובתם של השירותים” צריך החינוך הניתן למנהיגים העתידים של הצבא האמריקאי לכלול השתלמות בסוציולוגיה ופסיכולוגיה, שחקנה להם ידיעה רחבה ויסודית בנפש האדם.

החוטים, המתוחים בחלקם נמוך מאוד מעל ה־ קרקע. אבוי אם ינסה במוקדם מדי להשחרר את הראש ממצב ביש זה. בלא רחמים תושמט אוי קסתו מראשו, אם גם לא יפצע אפו או מצחו. גם הכידון עלול על נקלה להעקר מני־ דנו; ואת הנשק אסור לאבד בדרך. כדי להעביר בשלום גם את הקרבין יש למשכו אתך, מוחזק בנקודת המשען וצמוד לגוף. הנה רק עוד חוט אחרון אחד בלרכו של האיש הנאבק ונאשות על כל עשירית השניה; אף על פי כן, מוכרע סוף־סוף המכשול המייגע.

להינפש אין פנאי. ההתחרות נמשכת. הדי־ ליקה נמשכת. רק קם והתיצב על רגליו, נשם עמוקות פעמים מספר וכבר ייחפו קדימה. את 14 המטר של המירוץ־הגישה יש לנצל כראוי בשביל הפסיצה מעל שוחת פנו מלאה מים, 3 מטרים רוחבה. ארוכה מדי הדרך עד לקפיצה הזו, ועם זה קצרה מדי. אין כמעט שהות לנשום כהלכה וכבר מן הצורך להידרך במלא העוז לקפיצה בת שלושת הי־ מטרים. מכביד עד מאוד הוא משא הציוני, מעמסה נואשת הם רימוני הדי־ והקרבין. ליתר קושי נשמטת הקסדה ויורדת מעל לעינים. מתח החגור והאלתא בטכניקה מושלמת מבר־ צעת פסיעת הפישוק מעל לשוחה. כל הנוגע במים מפסיד 5 נקודות. רק ירדה רגלו לקרקע, ושוב יאוך הלאה.

אחרי פסיעות מעטות חולפים גם 11 המטר־ רים עד לתעלה, ובמלא האון יצלול לתעלה — 50 ס"מ עומקה וכ־80 רוחבה.

המכשול המייגע ביותר ומקצרה־הנשימה ביר־ תר, הנה הושב.

כשגופו, מכף רגל ועד ראש, צמוד לקרקע החולית, „מתגבר” הוא על־כברת תעלה זאת. כל התגלות, ולו גם הקלה ביותר — דינה

ב„תחרות ארבע” לקבוצות, שומה על ה־ זוחת המורכב מקצין, סמל, ושלושה טוראים, (וסף על: א) קליעה; ב) מירוץ־חוצה־נוף; ג) שחייה או מסע פטרול, — להתגבר גם על זכשוליו של „מסלול־מרוץ־הקרב”, 100 מטרים אורכו, וזריקת רימוני־יד בסיומו.

בדיק למועד הנקוב מודיע הקצין שצוותו כזן לזניקה. קוממיות ניצבים „מתחרי האר־ ע” בטור אחד, בעת אשר „המשלח” בודק גם עמידתם לזניקה ואם ציודם הוא לפי הת־ זנון. קסדת־פלדה, מדי־אימון, קרבין, כידון, קלוגני־כדורים ונעלי־מסע או נעלי־הרים, וכן שלושה רימוני־יד („גלמז־זריקה”) — הם המה־ ים את הציוד הני־ל.

מוכן ומוזמן ניצב ראשון מפקד הצוות ב־ וך הפירת הקלעים, 120 ס"מ עומקה, רצועת חגור מתוחה בעז, רימוני־היד טמונים בשני כיסים העליונים ובכיס־המעיל התחתון מש־ ואל; ע"י כך השוקיים העליונות חפסיות יר־ גל לריצה ויתון לעבור ביתר נוחות בזחילה ור צד ימין של הגוף דרך הפירת המזחל הצ־ ויה — אם מותר לדבר במקרה זה זל „נזחות”. כשמחצית גופו נוטה קלות ודימה, ניצב הוא בחוף התעלה, נתון כולו נקודת הזניקה בלבד, ואת הקרבין ישא לפות יטב בידו.

לפקודה, „החל”, הוא מזנק אל מחוץ לה־ ירה ובמספר תנופות עזות משאיר לוחם־ תחרות מאחוריו את תשעת המטרים שלפני מכשול הראשון, — הוא מחסום־התיל. הראש־ ענים, פורץ הוא אל תוך הפיתחה שבין החר־ ים הרבים המתוחים שתי וערב, בחפשו חר המעבר דרך הסבך. בגלישה על הברכים תקדם הדבר לאט, — יותר מדי לאט. כש־ ראש הדוק־ לקרקע, שומה עליו להשיג על

„קנס“ של נקודה אחת. בעמל רב ובאיטיות רבה תיחצה כוחילה התעלה, שאורכה 14 מטרים והמהח 2 זויות כהות. כבר לאחר המטרים הראשונים שרוטים המרפקים והיר-כיים, היד האוחזת בקרבין שותתת דם. אף על פי כן — הלאה! משוך הברכים אחרך, פשוט את הגוף קדימה, בכאב אל תשגיח. עוד פעם אחת על הגוף המיוזע להידחק ולעבור מתחת ל-נסרילוח, ואחר שוב יזדקף הנבל, מתנשם כולו בכדוה. מי שרוצה לסיים את מירוץ ה-מכשולים בפרק זמן נאות רשאי להזדקק לכל היותר ל-23'20 שניות בשביל הזחילה לאורך התעלה. מה פירושו של דבר, יכול לשער זה שנתגבר תחילה על עצמו. תוך האמון הקשה והמיגע — ולבסוף גם על מכשול הזחילה. את ה„מתלאה“ הבאה מהוה הצליחה של פלגמים, רוחבו 5 מטרים, שיש לחצותו על פני גזע-אילן הנטוי מעליו.

זה עתה השאיר „לוחם הארבע“ שלנו את התעלה מאחוריו וכבר גזע האילן לפניו. מי שנופל למים חייב לשוב ולעבור את המכשול. בעוד שהאחרים מהססים, משרכים דרכם על פני הגזע הורוע קוצי ענפים כרותים, עקב בצד אגודל, מדלג איש-דברנו בתנופה עזה, כמעט עד אמצעיתו של הגזע, ומכוון בצעדו המחושב כהלכה, אל מאחו שבין כרותות ה-ענפים — ובהשתמשו בקרבין לאיזון גופו. עוד קפיצה נוספת ואחרונה, ופלג-המים הוד-בר אף הוא.

אך הלאה. עוד רחוקה המנוחה, 8 מטרים נגמאים ב-5'4 פסיעות ובהדרגה את הגוף אל-על תוך הדחפות מהקרע בעזרת הקרבין, דולג בפסיעת-כלב מעבר למשוכה שרוחבה 50 ונובהה 80 ס"מ. אין כאן מקום להיסוסים. המתחרה המצליח מנצל את מלוא התנופה שבריצת-הגישה, דבר אשר כל עוד עומד לרשותו מינימום של כוח-קפיצה ומרץ, יאפשר להשאיר במקומם את שני לוחות העץ, שהונחו על גבי המכשול, והם בלתי מחוברים אליו. ואלו מי שמפיל ממקומו לוח-עץ אחד נקנס בשלוש נקודות, מי ששזמט את שניהם נזדקפות לחובתו 5 נקודות.

המשוכה הוכרעה. כהרף-עין תולה הוא את הקרבין בצורה אחרת — הי, לו רק אפשר היה להשאירו כאן במרחק מטרים אחדים בלבד מזדקרת בפני המתחרה המיוזע. זו אי-

מתם של משתתפי התחרות המרובעת: קיר חלול שגובהו 2 מטרים. הסתערות סתם כלפי הקיר — כמוה כמשגה. ומכל מקום אין לסמוך על תוצאותיה. המתחרה שלנו סבור אחרת. במלוא התנופה אף הוא לקראת הקיר החלקלק, בנסותו לעלות בו במרוצו — בלי לנצל את כוח הקפיצה. לשוא מנסה הוא להניף את הגוף אל על. על אף שדודש נושא במקום אין הנעלים מוצאות כל אחיזה ומתחלקות למטה. כל היגיעה לריק. הוא נש-מט בחזרה ארצה. עוד גבוה מבתחילה מזדק-הקיר לפניו. עתה מצוה הוא להיאבק מחדש, ומעל לכל — להזדרז למהר. כל המזדקק למ-עבר במסלול הקרב הזה ליותר מ-120 שניות נפסל. האמנם כל המאמץ הזה, כל המאבק הזה תוך הפעלת שארית הכוחות יושם לאל?

לא ולא. נזכר הוא בתחבולה אחת אשר שמע עליה פעם בזמן האימונים. הוא מנסה אותה, האחרונה: נאחו בחזקה בקיר בשתי ידיו, הגוף אל מול הקיר. שומט הוא את ראשו בכוח לאחוריו, מניף את רגלו השמאלית למעלה, באופן שכף הרגל נאחזת בקצה הקיר; מהדק את אחיזתו ומתאמץ; מושך, מושך את הגוף מעלה, מעלה; הברך כבר נשענת אל הקיר — הרגל השנייה מופנית בעקבות הראי-שונה; הגוף נמשך אחריה; קפיצה אחת למטה והקיר הוכרע, אף כי הוקרבו כמה שניות יקרות-ערך.

מעל מלכודת-התיל המתוחות על הקרע ל-הכשלת ההולך, או הרץ, — קופץ הוא במ-הרה. כשהוא מיוגע לחלוטין ונטול נשימה מגיע הוא לקפיצה אל תוך שחת-הפגז, מקום בו נרשם בדיוק משך המירוץ. עוד עליו להתפרק מן הרימונים. בשלושת „גלמי ה-ריקה“ הללו שומה לפגוע אל תוך שחת-קלעים ברוחב 50 ס"מ ובאורך 120 ס"מ, אשר גלגל עץ שמסומנים עליו מעגלים קונצנטריים מונח סביבה.

בשארית כוחו הוא מטיל את הרימונים במ-טרה המרוחקת ממנו 20 מטר. מי שעוד כוחו אתו הרי כאן לפניו האפשרות לזקוף לזכותו כמה נקודות יקרות-ערך.

עוד מפקד הצוות מביא בחזרה את „גלמי הוריקה“ שלו ודגלו המנוף של ה„משלח“ יורד שוב: „לוחם-ארבע“ עוד אחד הוא זה, המבקש את דרכו בין מכשולי התיל.